

DE STER VAN NEDERLAND

1 AUGUSTUS 1934

No. 15

39e JAARGANG

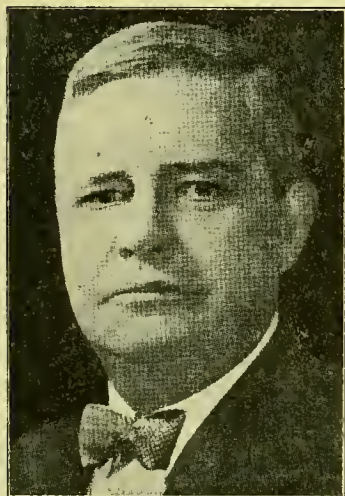
»Vergadert u geene schatten op de aarde, waar ze de mot en de roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen;

Maar vergadert U schatten in den hemel;.....

Want waar Uw schat is, daar zal ook Uw hart zijn.« Matth. 6: 19-21.

EEN BOODSCHAP AAN DE JEUGD

President J. Reuben Clark Jr.

Mijn broeders en zusters, wij naderen het einde van zeer groote conferenties. Ik wil mijn meest oprechte gelukwensen geven aan allen, die hebben deelgenomen aan het wondervolle muzikale feest, hetwelk wij gisteravond hadden, aan een elk en iegelijk, die heeft deelgenomen, en ik ben dankbaar tot Mijn Hemelschen Vader, dat Hij ons heeft toegestaan, in deze Kerk van ons organisaties op te bouwen als de Jeugd- en Onderlinge Ontwikkeling Vereenigingen.

Ik weet niet, wat President Young vandaag zou denken, indien hij getuige kon zijn van den groei, de ontwikkeling en het succes

van die groote organisatie, waarvan hij de vader was. Ik vraag

me vaak af, wat hij zou denken, wanneer hij hier was en bewust van het feit, zooals hij dat zou zijn, dat het orgel, hetwelk de pioniers bouwden — sindsdien gedeeltelijk omgebouwd, dat is waar — nu zijn boodschap van vrede en liefde en aanbidding draagt tot aan de verste hoeken der aarde. Waarlijk is een wonder gewrocht; zoo groot als welk ook, dat hieraan is vooraf gegaan.

Het werk en het goed, hetwelk de Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging doet voor ons volk, kan nauwelijks worden gemeten.

Zoover ik weet, is er niets in de wereld, dat gelijk staat met of de mededinger van de Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging is ten opzichte van cultureele ontwikkeling. En ik hoop in oprechtheid, dat zij voort zal gaan in ontwikkeling van muziek, tooneelspel, letterkunde, en in andere dingen, waarin zij betrokken zijn, omdat daaruit voor ons als een volk een cultureele ontwikkeling zal voortkomen, voor het verkrijgen van datgene, waarvan heden ten dage geen andere vertegenwoordiging schijnt te bestaan.

Muziek, kunst, letterkunde en tooneelspel, gezien vanuit het gezichtspunt der Kerk, zijn voor ons onschatbaar, door den veredelenden invloed, welchen ze op den geest van den mensch hebben. En, in zooverre het de Kerk betreft, is dat de hoofdbeschouwing, welke ons ertoe brengt, die dingen aan te kweeken.

In zooverre zij den geest veredelen, en ik denk, dat niets anders grooter van invloed is op het brein en den geest van den mensch dan deze dingen, zijn zij het groote instrument in de handen van den Heere tot opbouw van een geestelijkheid onder dit volk. Dit zijn de dingen, welke tot onze intelligentie bijdragen; dit zijn de dingen, welke ons beschaven en ons geestelijk doen groeien, en zelfs ofschoon ze, in den engsten zin, vanuit het gezichtspunt der Kerk, niet het doel zelf kunnen zijn, toch zijn ze zoo nauw daaraan verbonden, zulk een veredelende hulp tot het geestelijk doelwit der Kerk, dat zij niet over het hoofd gezien, vergeten of veronachtzaamd mogen worden.

De Heere, sprekende tot den profeet Joseph, zeide: „De heerlijkheid van God is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid.”

Wij Heiligen der Laatste Dagen gelooven dit beginsel net zoo stellig als wij gelooven, dat wij leven. Wij gelooven, dat alles, wat bijdraagt tot de kennis van den mensch, een deel is van het groote Evangelie, waarin wij gelooven en voor de verkondiging en naleving waarvan wij ons georganiseerd hebben.

Lehi van ouds gaf ons deze groote waarheid: „De menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” en door deze veredelende dingen ontvingen wij vreugde — niet de genoegens van het vleesch, maar de vreugden van den geest; dat veredelend streven en die gedachten, die veredelende hoop, welke ons immer op-

waarts en voorwaarts leiden. En daarom, met deze dingen voor oogen, zeg ik wederom, dat ik hoop, dat de Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging haar poging geen zier zal verminderen, om de groote veredelende werkzaamheden welke tot nu toe verricht zijn, voort te zetten, teneinde haar werk groot te maken.

Terzelfder tijd dienen wij natuurlijk, daar wij een Kerk zijn en daar wij gelooven, dat het grootste oogmerk van ons bestaan een leven hier is, hetwelk ons een eeuwig leven in het hiernamaals zal brengen, niet te vergeten datgene, hetwelk meer strikt genomen, tot den geest behoort. Wij dienen deze veredelende dingen zóó te leiden en ze in ons leven zóó aan te wenden, dat wij iederen dag, ieder uur een beter, oprechter, heiliger leven zullen leiden.

Het jonge volk van vandaag wordt in 't bijzonder gezegend en wanneer ik zeg in 't bijzonder gezegend, dan bedoel ik, dat het op bijzondere wijze gezegend wordt. Nooit tevoren in de geschiedenis der wereld, zoover wij weten, is er zulk een wijde verbreiding van educatie onder eenig groot volk geweest, dan vandaag bestaat onder de Laterdaagsche Heiligen en het volk van deze natie. Nooit te voren in de geschiedenis der wereld, zoover wij weten, is een geheele generatie opgevoed in de weelde, welke er onder de jongeren gedurende de laatste 15 jaar heeft bestaan, en is ons alles als het ware ten dienste gegeven, wat de wetenschap kon ontwikkelen of ontdekken.

Maar dat is niet het eenige nalatenschap, dat het jonge volk had. Niet slechts deze stoffelijke zegen, indien het zou bewijzen, dit te zijn, hebben zij bezeten, maar zij hebben eveneens geestelijken en intellectueelen zegen genoten, meer dan ooit eenige andere generatie, in de herinnering des menschen, genoten heeft. En deze nalatenschappen dienen ze zorgvuldig te bewaken.

Wij hooren somtijds de uitdrukking gebruiken: „Een oproep aan de jeugd.” Voor mij is deze oproep aan de jeugd het bewaren van deze dingen.

Het is wel waar, dat er met de zegeningen wat kwaad en dwaling is ontstaan. Het is wel waar, dat wij, met betrekking tot zekere dingen, wellicht er niet geheel zeker van zijn, of ze zegeningen dan wel vloeken zijn. Een der taken, welke het jonge volk voor oogen zal hebben, een der problemen, welke zij te beantwoorden en op te lossen hebben, is het goede van het kwade te onderscheiden, en voor dat werk weet ik, dat niets meer heilzaam zal zijn dan een ware veredelende ontwikkeling, welke hun geestelijke zijde zal ontwikkelen en doen groeien, welke hun gedachten zal veredelen en hun boven de gewone wisselvalligheden en vraagstukken des levens zal verheffen. Het zou voor mij inderdaad iets droevigs zijn indien uit den tegenwoordigen noodtoestand — in enkele gevallen van verwarring — het zou voor mij,

zeg ik, inderdaad bedroevend zijn, indien daaruit voor ons slechts een beschouwing der stoffelijke dingen des levens zou ontstaan.

Inderdaad bedroevend zou het zijn, indien al hetgeen, waarover wij zullen denken, zal zijn, hoe de rijkdommen van dit leven te verkrijgen, en rijkdommen, zooals u weet, zijn voor jongen net zoo aantrekkelijk als voor ouden.

Ik wil hier verwijzen naar de wondervolle geschiedenis van den Heiland, toen Hij op den terugweg was van Judea door Perea, naar Jeruzalem voor het tragische, maar glorieuze einde. Onderweg gebeurden er vele dingen. O.a. zult u zich ook herinneren, dat Hij de kleine kinderen tot Zich liet komen om hen te zegenen, waarna Hij blijkbaar Zich weer op weg begaf. Ik wil u uit Markus 10, te beginnen met het 17e vers, de geschiedenis van den Heiland en den rijken jongeling voorlezen:

„En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester, wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?”

Dat is het vraagstuk van iederen jongeman en iedere jonge vrouw vandaag.

„En Jezus zeide tot hem: Wat noemt gij Mij goed? niemand is goed dan Eén, namelijk God.

Gij weet de geboden: Gij zult geen overspel doen, gij zult niet dooden; gij zult niet stelen; gij zult geen valsche getuigenis geven; gij zult niemand te kort doen; eer uwen vader en uw moeder;

Doch hij, antwoordende, zeide tot Hem: Meester, al deze dingen heb ik onderhouden van mijne jonkheid af.

En Jezus, hem aanziende, beminde hem.

Hij scheen aan alle vereischten te voldoen; hij scheen iemand, wien zelfs de Meester zelf zou liefhebben. Toen zeide Jezus tot hem:

„Eén ding ontbreekt u: ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geeft het den armen en gij zult eenen schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op en volg Mij”.

Dat was niet de eerste maal, dat de Heiland die woorden had gebruikt: „Volg Mij”.

Aan de oevers van Galilea had Hij het steeds weer tot de nederige visschers gesproken en elke keer dat Hij had gezegd: „Volg Mij”, waren ze Hem gevolgd.

„Maar hij, treurig geworden zijnde over dat woord, ging bedroefd weg; want hij had vele goederen.

En Jezus, rondom zijnde, zeide tot Zijne dicipelen: Hoe bezwaarlijk zullen degenen, die goed hebben, in het koninkrijk Gods inkomen.”

Mijn broeders en zusters, er zijn twee soorten rijkdommen; die waarover de Heiland hier sprak en die, welke u, jonge mannen en jonge vrouwen, zoo overvloedig voor uzelf kunt verwerven in het werk, hetwelk u doet in de Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging en ik smeed u, dwaalt niet af tot de rijkdommen, welke deze jongeling had en welke hem ervan buitensloten, den Meester te volgen, Wien allen moeten volgen en dienen, teneinde te verkrijgen, wat God voor hen heeft weggelegd.

Vergeet niet, jongelieden, de goedheid en de genade en de vriendelijkheid van den Heiland. Vergeet niet de zegeningen, welke het Evangelie voor u heeft. Ziet de vreugde des geestes niet voorbij, de vreugde, welke teweeggebracht wordt door te leven, zooals de Heiland ons geleerd heeft te leven.

Herinnert u, dat toen de Heiland hier was en de zegeningen uitstortte, welke Hij, de Goddelijke, te geven had, Hij in geen geval rijkdommen gaf. Hij gaf gezondheid, Hij gaf sterkte, Hij gaf het gezicht weer, Hij liet stommen weder spreken, Hij vergaf zonden, Hij wendde de menschen van zonden af. Het eenige wat Hij niet deed, was het schenken van aardsche rijkdommen, en in het gesprek met den rijken jongeling zegt Hij ons, waarom Hij deze gave niet schonk.

En daarom, mijn broeders en zusters, en in 't bijzonder de O.O.V.-werkers en -leden, zou ik deze gedachte bij u willen achterlaten, deze boodschap: dat U zult streven naar de schatten voor den geest; zoekt de rijkdommen van goedheid en genade en een rechtvaardig leven. Volgt immer datgene wat goed is. Gaat voort zooals u gedaan hebt, zoekt de mooiere veredelende dingen des levens. Legt het schuim terzijde, werpt het weg, vertreedt het met de voeten; koestert en bewaakt immer het schoone in uw leven. Herinnert u immer, dat Jezus de Christus is, Hij is niet slechts een leeraar. Hij is de Messias, de Verlosser der wereld. Zijn leeringen en Zijn werken en Zijn wonderen waren alle daaraan ondergeschikt. Zij waren een deel van de zending, welke Hij had, maar niettemin kwam Hij naar deze aarde, de Eeuwiggeborene, de Verlosser en Heiland der wereld. Verliest dat niet uit het oog. Verlaagt Hem nimmer tot de plaats van een gewoon leeraar; geloof in Hem, ziet immer tot Hem op, aanbidt Hem als de Verlosser der wereld, door Wien alleen zaligheid en verhooging kan komen.

Laat al uw werkzaamheden, alles, wat u in het leven doet, laat het alles leiden tot dit groote fundamenteele feit, dat Jezus de Christus is, de Messias, de Eeniggeborene, en er zal voor u in dit leven vreugde en vrede en geluk komen. U zult meer voldoening hebben in het uitleven en volgen van dit leven, dan in iets anders, dat u in deze wereld zoudt kunnen doen; en in het leven, hetwelk na dit zal volgen, zal er eeuwig leven komen

— de hoogste heerlijkheid, welke de mensch kan verkrijgen.

Moge de Heere een elk en allen van ons deze zegeningen schenken, vraag ik in den naam van Jezus, Amen.

(Toespraak, gegeven in de namiddagvergadering van de O.O.V. en Jeugdwerk-conferenties, gehouden 10 Juni 1934 in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah, U.S.A.)

VOOR JONGE OOGEN

De macht van een kind

Het gebeurde op straat in 'n groote stad, zoo staat er in „Opwaarts”.

Iets heel gewoons.

Iets wat ge telkens kunt zien gebeuren, waar dieren het werk doen voor den mensch.

Een oud paard stond voor een zwaar beladen kolenwagen. 't Had eerst den ledigen wagen getrokken, nu spande het zich in, de veel te zware vracht in beweging te brengen.

Een eerste poging mislukte.

Een tweede eveneens,

De derde ook.

Toen gaf het arme dier het op.

De voerman, een groote, forsche kerel, maakte zich boos. Geen wonder — want zoo even had het paard een poosje voor een herberg moeten wachten. Hij nam zijn zweep en sloeg het beest op den rug, tegen den buik, voor den kop. 't Werd eenvoudig mishandelen.

Natuurlijk kwamen er menschen bij staan kijken en die ergerden zich.

„k Heb medelijden met het paard”, zeide er een, „maar ik heb geen zin om ruzie te krijgen.”

„Ik kan dien kerel wel maken en breken”, verzekerde een ander, „maar ik dank er voor om hier op straat te gaan vechten.”

„Ik ben ook niet bang voor hem”, pochte een fijn heertje met een bril op, „maar hij is mij te smerig, ik wil mijn handen niet vuil maken.”

De voerman bleef bij het paard en niemand deed er iets tegen, toen een kleine meid van ongeveer acht jaar naar voren kwam en den vertoornde aansprak: „Meneer!”

„Wel, wat mot je?”

„Als u ophoudt met slaan, dan zal ik de kinderen uit de buurt bij mekaar roepen, en dan zullen wij al de kolen, stuk voor stuk, naar het pakhuis dragen, en terwijl wij dat doen, kunt u uitrusten.”

De man keek met een blik vol argwaan den kring rond, maar toen hij bemerkte, dat allen het meisje vriendelijk toeknikten, begon hij toe te geven en een oogenblik later zei hij glimlachend: „Misschien verdiende hij 't ook niet, maar ik ben vandaag niet goed gemutst. Daar gaat de zweep, 't kan zijn, dat een rukje aan het wiel hem helpt.”

Met zijn beide handen greep hij een der achterwielen en dadelijk kwam er beweging in de toekijkende menigte: de een na den ander kwam nader, en vele handen maakten licht werk.

Ik geloof niet, dat het oude paard het meisje had verstaan en begrepen, dat door hare tusschenkomst de mishandeling geëindigd en de wagen in beweging gebracht was. Anders had het zeker met meer opmerkzaamheid geluisterd naar de woorden, door een der omstanders aangehaald: „Een zacht woord keert de grimmigheid af.”

* * *

Toen ik dit mooie verhaaltje las, dacht ik aan een van onze aardige Zondagsschool-liederen. Wie kan raden welk lied het was? Juist! „Steekt je handen uit de mouw!” In het Engelsch is het letterlijk: „Zet je schouder onder 't wiel!” Ik vond het fijn, dat de voerman dat deed. En héél fijn, dat die kleine meid zoo haar handjes uit de mouw wilde steken.

OOM BEN.

ONWEERLEGBAAR BEWIJS

door Orville S. Johnson

Bessie Gilmore, gezeten aan den groenen zoom van Willow Creek, keek bij het geluid van naderende voetstappen vol verwachting op. De uitdrukking in haar groote donkere oogen verried verlangen, doch tevens verdriet. Ze was er verre van zeker van, hoe Jerry Cammerson zou reageeren op hetgeen zij hem te zeggen had.

Jerry omzeilde de groote bocht in het pad langs den oever en kwam plotseling aan de tegenovergestelde zijde van de open plek in het gezicht.

„Je hebt het van me gewonnen, niet”, riep hij vroolijk uit. Wist niet, dat je zulke hooge gedachten van me had.”

Zij bloosde, hetgeen haar rijke kleur nog verhoogde. „Je zult er zeker geen idee van hebben, hoeveel ik van je denk, nadat wij met elkaar gesproken hebben”, zeide ze zacht. „Ik ben bang, dat je vreeselijk geschokt zult worden”.

„Ik denk wel, dat ik dat zal kunnen verdragen” was zijn rap antwoord. Hij liet zich naast haar op het gras vallen.

Zij glimlachte, maar keek dadelijk daarop ernstig. „Je herinnert je die twee Mormoonsche jongens nog wel, die verleden voorjaar enkele dagen bij ons hebben doorgebracht?”

Zijn gelaat versomberde. Zijn lippen trokken samen tot een dunne rechte streep. „En of”, zeide hij boos. „Als ze nog een poosje langer gebleven waren, zou die ongunstige secte twee volwassen leden minder hebben gehad.”

„Waarom koester je toch zulke gevoelens, Jerry?” zeide ze rustig.

„Heb al aardig wat over hen gehoord, toen ik in de rechten

studeerde. Er is geen greintje goeds aan. Als je vader niet zoo fanatiek was geweest met godsdienst, zou hij dat ook wel hebben ingezien."

„Waarom zou ik het dan niet inzien, Jerry?"

„Veel te goedhartig. Jij zou voor iedereen maar goed zijn, zelfs voor mij."

„Niet zelfs voor jou, Jerry, vooral voor jou. Het is juist om de gevoelens, die ik voor je koester, dat ik je hierover zou willen spreken. Wees niet zoo tegen de draad in, Jerry. Het is alles heel gauw voorbij. Geheel en al. Heb je ooit . . . met een Mormoon gesproken?" Er was een smeekende lieflijkheid rondom haar, welke kalmeerde.

„Neen" zeide hij kort. „Wanneer ik tijd heb tot praten, dan verkijs ik jou of iemand, zooals rechter Harston."

„Rechter Harston", antwoordde ze glimlachend. „Hij is wel interessant. Hij doet aan Paul Revere en Washington denken." Weer keek ze ernstig.

„Jerry, ik heb juist een brief ontvangen van een van die Mormoonsche jongens, die bij ons hebben gelogeed. Joseph Smith en zijn broeder Hyrum zijn kortgeleden door een bende vermoord, terwijl ze in de gevangenis te Carthage waren." Ze hield op, verwonderd over de eigenaardige voldane uitdrukking, welke op zijn gelaat te lezen stond.

„Dan is daar ook een eind aan gekomen", zeide hij. „Enkelen der professoren zeiden, dat het niet lang zou bestaan, maar de meesten dachten, dat het zich nog wel eens tot iets gevaarlijks zou ontwikkelen. Een man met enkele duizenden volgelingen, die gelooven, dat hij een engel gezien heeft, kan een grooten invloed hebben op de minder ontwikkelde menschen van een volk. Ik ben blij, dat het gedaan is. Was dat, wat je me te zeggen had?" Hij was merkbaar opgelucht.

„Gedeeltelijk", zeide ze, „de rest is moeilijker. Waarom denk je eigenlijk dat het Mormonen-vraagstuk is opgelost, Jerry?"

Hij was verbaasd over haar blindheid. „Is hun leider dan niet dood?", vroeg hij. „Wie is er dan nog over, om hen beet te nemen over God en engelen, die gouden platen brengen? Zij zullen nu wel spoedig tot bezinning komen".

„Denk je, dat Joseph Smith de eenige was, die die dingen gezien heeft", vroeg ze.

„Oh, hij had wel getuigen gehoord, maar die zullen het ook wel zoolang niet meer maken, nu hun betaler weg is. Laat ons nu over wat anders praten dan over dwazen en hun dwaasheden. Over de rechtzitting van morgen bijvoorbeeld. Ik heb een paar interessante zaken te behandelen. Breng je vader mee en je zult eens zien. Er zal goed komedie worden gespeeld."

(Wordt vervolgd).

VAN DE REDACTIE

Een boodschap van het Oude Testament aan de herstellde Kerk

De Israëliet, die boven zijn autoriteit uitging

Het Oude Testament bevat geen vermelde gebeurtenissen, welke minder dan twee duizend jaar geleden plaatsgrepen. Dit feit sluit evenwel niet in, dat het boek uit den tijd is, of dat zijn leeringen voor de hedendaagsche wereld van geen waarde zijn. Integendeel, zijne vele bladzijden, wanneer onder inspiratie van den Geest der Waarheid bestudeerd, zijn vol met geestelijke en moreele waar- schuwingen, van groote waarde voor ons, die in deze verwarde moderne wereld leven. Een der voorvallen, welke een groote les bevat voor de leden der Kerk in deze moeilijke tijden, is dat van Uza, zooals opgeteekend in het 13e hoofdstuk van I Kronieken.

Een studie van den Bijbel openbaart, dat de Israëlieten, bij het intrekken van het land Kanaän, na hun verblijf in de woestijn, niet in staat waren, de stad Jeruzalem van hun machtige vijanden te ontnemen, ofschoon zij het meest van de andere gedeelten van het geheele land hadden veroverd. Gedurende ongeveer vierhonderd jaar hielden de Jebusieten de stad Jeruzalem als een machtige vesting temidden van Israëls steden en boerderijen. Het was niet, nadat David koning van Israël werd, dat de Jebusieten werden verslagen na een vreeselijk beleg en Jeruzalem kwam in het bezit der scharen Israëls. Toen David de kracht er van als het middel- punt voor regeering en bescherming van zijn koninkrijk beseftte, besloot hij zijn hoofdzetel naar Jeruzalem te doen verplaatsen. En toen hij dit gedaan gehad, bedacht hij, dat het goed zou zijn, den Tabernakel der Wildernis en de Ark des Verbonds, welke het symbool was van Gods tegenwoordigheid onder Zijn verkoren volk, van hun rustplaatsen naar Jeruzalem over te brengen, waar ze beter beschermd zouden kunnen worden, totdat hij een tempel kon bouwen, waarin de Ark des Verbonds ondergebracht en de bloedofferanden tot den Heere God van Israël gebracht zouden kunnen worden.

Op den vastgestelden dag voor het inhalen van de Ark, welke vele jaren in het huis van Abinadab te Kirjath-Jearim had gestaan, kwamen Israëlieten van alle stammen te zamen en met groote pracht en praalvertooning, gejuich en muziek, werd de heilige

Ark geplaatst op een nieuwen wagen, door ossen getrokken en toog men naar Jeruzalem. Priesters van de stam van Levi, wettig bekleed met het Priesterschap van Aäron, waren aangesteld om naast den wagen te loopen en ze voor gevaar te behoeden. Dat was een speciale plicht van de priesters, en zij waren zich hun roeping bewust en bereid om toe te zien, dat ze in volmaakte veiligheid te Jeruzalem zou aankomen.

Voor den wagen liepen twee mannen, Uza en Ahio genaamd. Hun was opdracht gegeven, de ossen naar de Heilige Stad te drijven. De weg was ruw en de ossen hadden moeite, tusschen de groote steenen en gaten in den weg door te loopen. De wagen helde van den eenen naar den anderen kant over en stootte aanhoudend door de oneffenheid van den weg. En toen begon Uza, zooals velen van ons vandaag, zich af te vragen, of ze wel veilig de plaats van bestemming zou bereiken. Zijn plicht was, de ossen te *drijven*, maar hij begon zich over de veiligheid der Ark te bekommeren. Dat was de plicht der priesters, maar Uza voelde zichzelf geroepen, om voor de Ark te zorgen, en hij besloot toe te zien, terwijl ze zoo geslingerd werd en kreeg meer en meer de overtuiging, dat hij ze diende te steunen, teneinde het vallen van den wagen af te voorkomen.

En hoe meer hij erover dacht, hoe vaster zijn overtuiging werd, dat hij zich gereed moest houden, om ze te vangen, wanneer ze viel. Hij wist dat hij, die geen priester was, niet het recht had, dat heilig voorwerp aan te raken. Hun was van hun jeugd af geleerd, nimmer de Ark des Verbonds aan te raken. Bovendien, Gods priesters hadden toestemming ze te verplaatsen en begeleiden ze onderweg, om veilige aankomst op de nieuwe bestemming te verzekeren. Zij waren aan weerszijden der Ark, om ze te steunen, wanneer ze van den wagen zou vallen. Maar Uza vergat dit feit. Hij vergat, dat hij de ossen moest drijven. Hij vergat zijn roeping en liep over naar het rijk van anderen, die voor een speciaal werk geroepen waren. Het ontbrak hem aan geloof in de Priesterschap. Het ontbrak hem aan vertrouwen in Gods macht, om de Ark veilig naar het nieuwe tehuis te brengen, hetwelk er voor bereid zou worden. Hoe meer hij er over nadacht, hoe meer hij besloten was om erheen te gaan, wanneer er zich iets zou voordoen; om datgene te doen, waarvoor hij niet was aangesteld. Terwijl hij naast den wagen voortsjokte, zeide hij bij zichzelf: „Die priesters zullen waarschijnlijk niet zien, wanneer ze op 't punt staat te vallen. Ik zal het moeten doen. Als ik het niet doe, zal ze tegen den grond vallen en versplinteren en dan zal God toornig op ons zijn, en ons niet langer zegenen. Maar ik zal ze redden. Ik zal wel opletten en het vallen van de Ark voorkomen.”

Op dat tijdstip hadden ze een ongewoon ruw gedeelte van den

weg bereikt, nabij den dorschvloer van Kidon, en de runderen struikelden. Uza, die zijn plaats bij de ossen vergat, sprong naar den wagen om de Ark tegen te houden. Maar hij kreeg niet de kans, om ze aan te raken. Hij viel dood naast den wagen neer. Hij had het geloof in de Priesterschap van God verloren. Hij was boven zijn autoriteit uitgegaan. Hij was in gebreke gebleven, zich flink te wijden aan het werk, dat hem was opgedragen.

Maar de meest interessante les in dit verslag is het feit, dat de Ark *niet viel*. Hij *dacht* van wel, toen het niet zijn roeping was, daaraan te denken. Hij moest de ossen leiden, en geloof hebben in hen, die aangewezen waren voor de taak van het zorgen voor de veiligheid.

Hoevelen van ons, vandaag zijn gelijk aan Uza. Wij vergeten, dat God Zijn eeuwige Evangelie in deze bedeeeling op aarde heeft hersteld, en dat Hij zal toezien, dat ervoor gezorgd wordt. Zijn Priesterschap is den mensch gegeven, om hier op aarde voor Hem te handelen. Hij heeft Zijn Profeten en Apostelen geroepen, en hen voor hun taak gezalfd, en zij waken voor het welzijn van Zijn volk. Hij heeft Zijn Kerk op aarde hersteld, om nimmer te worden weggenomen. Maar wij zijn vaak geneigd, die feiten te vergeten, en gevoelen, dat alle werkingen der Kerk slechts zijn menschelijke krachten, organisaties en arbeid. Wij kunnen gelooven, dat de Kerk onecht is. Wij kunnen ons verbeelden, dat de leiders niet door God geroepen zijn. Wij kunnen betwijfelen of het ware priesterschap van God op aarde is. Wij kunnen gelooven, dat de plaatselijke leiders niet de juiste mannen zijn voor de ambten, die zij bekleeden. Wij kunnen vreezen, dat de Kerk niet vooruit gaat. Maar zulke gedachten werden ook gekoesterd in het brein van Uza en leidden tot zijn verwoesting.

Wij kunnen oprecht zijn in zulk geloof. Dat was Uza ook. Maar oprechtheid, wanneer misplaatst, rechtvaardigt ons niet in ons verkeerd gedrag. Laat ons den geest van Uza verzaken. Het is onze plicht, geloof te hebben in de leiders der Kerk. Het is onze plicht, de Priesterschap te eeren en te respecteeren en de geboden, die God ons heeft gegeven,

De Ark viel niet. Dat zal de Kerk evenmin.

Maar zij, die zulke gedachten koesteren als Uza, zullen zooals Uza, degenen zijn, die vallen. Waarlijk, uit dit zeer oude voorval spreekt een opwekkende boodschap tot onze generatie.

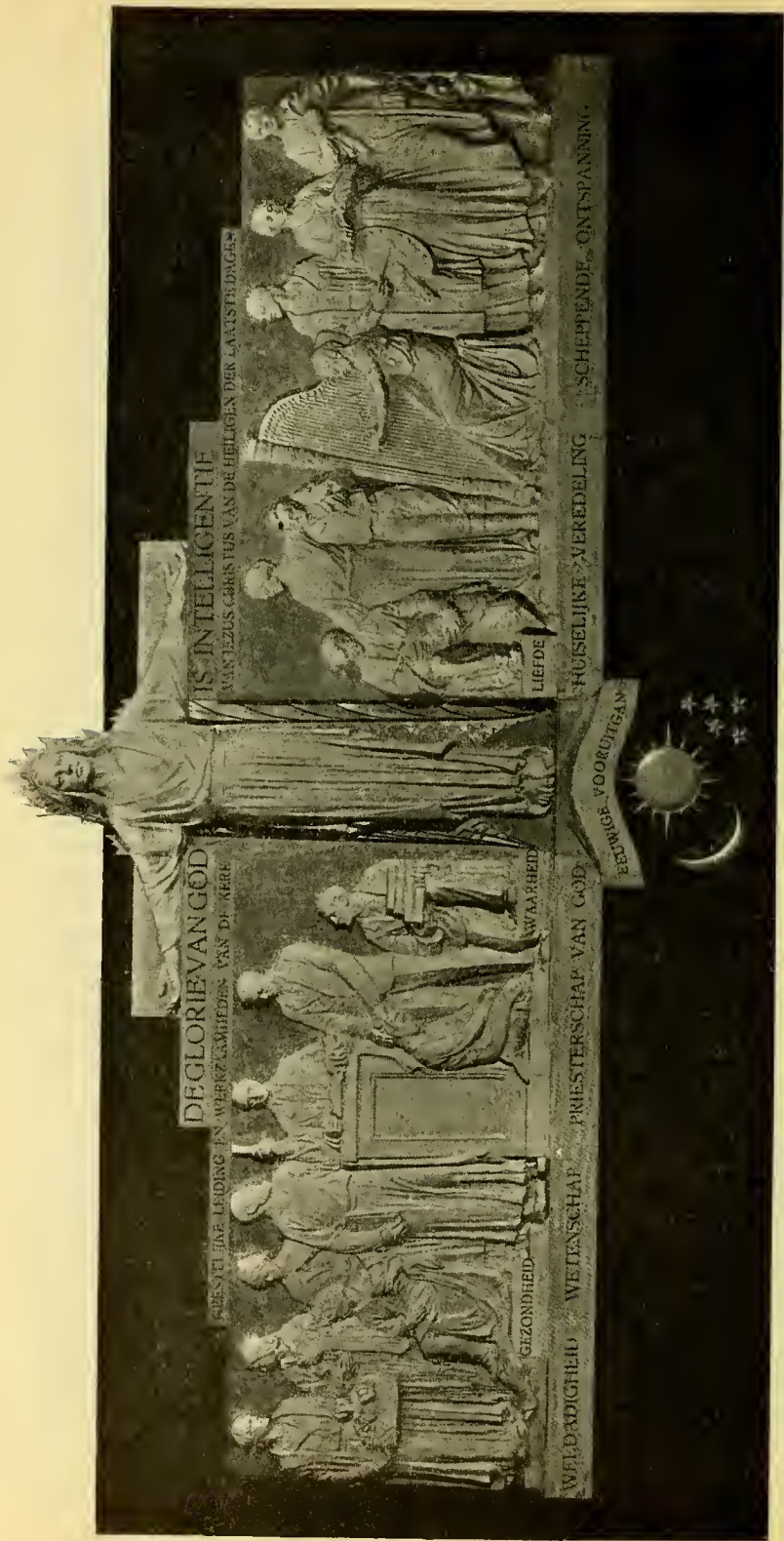
L.

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR AUGUSTUS

(Voor de Zusters)

Gedurende het bezoek zal met elkander Romeinen 12:4—21, besproken worden.

De hierboven staande beeldengroep is de voornaamste inzending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op de Wereldtentoonstelling te Chicago.

GEESTELIJKE LEIDING EN WERKZAAMHEDEN van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Een geïllustreerde voorstelling van het Mormonisme

Ten einde de beteekenis van in dit nummer opgenomen beelden-groep te kunnen begrijpen, moet men bekend zijn met de idealen, welke deze merkwaardige, religieuze menschen nastreven. Een Mormoonsch kind hoort van de wieg af steeds de volgende axioma's:

„De Glorie van God is Intelligentie”.

„Een mensch wordt niet zalig, vóór hij kennis verwerft”.

„Het is voor een mensch niet mogelijk, in onwetendheid zalig te worden”.

„Welken graad van intelligentie wij in dit leven ook mogen bereiken: deze zal in de opstanding ons deel zijn. En indien iemand door ijver en gehoorzaamheid in dit leven meer kennis en intelligentie verkrijgt dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld dien ander zooveel meer vooruit zijn”.

In de sfeer van deze leerstellingen groeit de Mormoonsche jeugd op. Zij zijn het geestelijk voedsel voor jong en oud.

Zij vormen de idealen, welke het geheele leven beheerschen.

Verklaring van de Beeldengroep

De figuur in het midden van de groep vertegenwoordigt de hoofdgedachte in den Mormoonschen godsdienst, n.l. *dat vooruitgang eeuwig is*. Volgens de Mormoonsche theologie leefde de mensch, voordat hij op deze aarde werd geboren als een persoonlijk wezen met een lichaam van geestelijke substantie, bewust en tot handelen in staat. Dit lichaam van geest is niet onstoffelijk, doch oneindig fijner en ijler dan dat van vleesch en beenderen. Het is een intelligent lichaam.

In dezen voor-aardschen staat wordt vooruitgang gemaakt. Eén der volgende stadia van vooruitgang is de geboorte van den mensch op deze aarde, waar hij de lessen der sterfelijkheid leert en kennis ontvangt omtrent God en Zijn werken.

Na dit leven is er een tijd tusschen den dood en de opstanding, gedurende welken de geest van den mensch niet met het lichaam is vereenigd; evenwel voortgaat met kennis te vergaren en vorderingen te maken.

Tenslotte worden lichaam en geest weder vereenigd; de opstanding uit den doode heeft plaats. Ook nu gaat de vooruitgang door, want dezelve is eeuwig. Ons beperkt verstand is niet in staat de geweldige vorderingen te begrijpen, welke voor den onsterfelijk geworden mogelijk zijn. Achter de midden-figuur zijn stralen zichtbaar, welke energie voorstellen, die de wereldruimte doorstraalt en door tijd en ruimte heen onveranderlijk is.

Waarheid en *Liefde* zijn de grondvesten van den eeuwigen vooruitgang. De figuren aan weerszijden van *Eeuwigen Vooruitgang* stellen de sporten voor van den geestelijken ladder, langs welken de sterveling omhoog gaat. De groep aan de rechterzijde van de midden-figuur (voor den lezer links) beeldt den arbeid van de gemeenschap uit op den weg naar Eeuwigen Vooruitgang, terwijl de groep ter linkerzijde van de midden-figuur (voor den lezer rechts) de schreden op den weg naar individueele ontwikkeling voorstelt.

Aan de uiterste rechterzijde van de midden-figuur staat de *Arbeidster voor de Gemeenschap*. Zij draagt den korf des overvloeds en is gereed, den arme naast haar van het noodige te voorzien. In het allereerste begin der Mormoonsche Kerk werd een Vrouwen-Hulpvereniging opgericht. Deze organisatie omvat de meeste vrouwen in de Kerk en heeft de verzorging der zieken, armen en behoeftigen en de opvoeding en ontwikkeling harer leden ten doel.

De volgende groep stelt de *Gezondheid* voor. Een kind, gezeten op een sterke rustbank — de *Gezondheid* — ontvangt heilzaam voedsel van zijn verzorgster. Voor een lid van de Mormoonsche Kerk spreekt uit deze groep de groote belangrijkheid van het lichaam. Een rein lichaam is een voorwaarde voor een reinen geest. Voor den getrouwe is het Woord van Wijsheid de gezondheidsregel bij uitnemendheid. Zij, die hun lichaam bezoedelen, kunnen onmogelijk zuiver oordeelen.

„De Geest Gods woont niet in onheilige Tabernakelen.”

Naast de Verzorgster staat de *Geleerde*, die de reacties in zijn reageerbuisje bestudeert. Het Mormonisme leert, dat alle waarheid, uit welke bron zij ook ontspringt, deel uitmaakt van het volledige Evangelie van Jezus Christus. De waarheden, door de wetenschap ontdekt, vormen een voornaam onderdeel van dezen godsdienst. Ware wetenschap en ware godsdienst kunnen nooit met elkander in conflict komen. Het is mogelijk, dat niet alle theorieën grondig worden verstaan, maar schijnbare tegenstellingen prikkelen den onderzoeker tot grooter geestelijke krachtsinspanning, daar hij er zeker van is, dat meerdere kennis de overeenstemming aan het licht brengt.

Zij aan zij met den *Geleerde* staat de *Leeraar*, de vertolker van waarheid. Hier wordt de aandacht gevestigd op het enorme belang van den zendingsarbeid der Kerk.

Ongeveer tweeduizend zendingen trekken voortdurend de wereld door, den naties der aarde de waarheden van het eeuwig Evangelie verkondigende en getuigenis gevende, dat God in deze moderne eeuw van wetenschap tot den mensch heeft gesproken en dat hij Hem volmacht heeft verleend, welke volmacht het Priesterschap is, om in Zijn naam te handelen.

Deze volmacht van het Priesterschap wordt gesymboliseerd door den man, die zijn handen op het hoofd van den jongen heeft gelegd.

Het Priesterschap in de Kerk bestaat uit twee groote afdeelingen: het Melchizedeksche en het Aäronische Priesterschap.

De man, het *Melchizedeksch Priesterschap* vertegenwoordigend, schenkt de volmacht van het *Aäronisch Priesterschap* aan den voor hem geknielden jongen.

De man, wiens voet op den steen der Waarheid rust, draagt de „Boeken der Openbaring.” Dit zijn: *de Bijbel, het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en de Paarl van Grootte Waarde.* In deze belangrijke boeken worden de wil en de wetten van God bekend gemaakt.

De eerste groep ter linkerzijde van Eeuwige Vooruitgang is *het Gezin*. De Vader, den voet stevig zettend op de grondvesten der Liefde, houdt een kind in de armen. De moeder staat naast hem, met een arm over den schouder van haar zoon, die padvinder is. Het Mormoonsche familieleven is de schoonste band, welke de menschen in geluk en vrede te zamen bindt, niet alleen voor dit leven, doch voor de eeuwigheid. In zulk een gezin worden den kinderen, uit Mormoonsche ouders geboren, alle deugden geleerd, welke in samenwerking met onwankelbare genegenheid een macht vormen, welke hen voor het kwade dezer wereld behoedt.

Links van de familiegroep is de „*Scheppende Ontspanning*” uitgebeeld. Het meisje met de harp symboliseert niet alleen de liefde voor de *Muziek*, doch ook het werk van de hulp-organisaties der Kerk, welke zijn opgericht met het doel, gelegenheid te scheppen, zich in deze goddelijke kunst te uiten.

Op overeenkomstige wijze worden door de laatste drie figuren van de groep de *Kunst*, de *Letterkunde* en het *Tooneelspel* gesymboliseerd. De leden der Kerk leggen te dien opzichte in hun verenigingen een onverflauwde werkzaamheid aan den dag. Ontspanning en beschavende ontwikkeling zijn factoren, welke den vooruitgang bevorderen, een vooruitgang, die ons tenslotte één der graden van heerlijkheid doet bereiken. Deze graden van heerlijkheid worden door de zon, de maan en de sterren, de symbolen van het Eeuwige Leven, gekarakteriseerd. Het hangt slechts van ons geloof en onze inspanning af, welke van deze graden wij zullen verwerven.

Vert. door A. D. J.

GENEALOGISCHE KLASSEN

Eerste avond. Les 17. Leest en bespreekt hoofdstuk XV uit *De Herstelling van het Evangelie*, blz. 80-84. „De sleutelen der vergadering.”

Derde avond. Les 18. Leest en bespreekt hoofdstuk XVI uit *De Herstelling van het Evangelie*, blz. 84-88. „De vaderen en de kinderen.”

ZENDINGSNIEUWS

Ontslagen

Ouderling Douwe J. Van der Werf, laatstelijk districtspresident van het Amsterdamsche district, werd op 4 Juli eervol van zijn zendingswerk ontslagen.

Ouderling Martin L. de Korver, den laatsten tijd president van het Rotterdamsche district, werd 31 Juli van zijn zendingsarbeid in Nederland ontslagen.

Na nog een kort bezoek gebracht te hebben aan familieleden en een reisje door Europa, zullen deze broeders op 16 Augustus 1934 per s.s. „Washington” vanuit Southampton, Engeland naar huis vertrekken.

Benoemingen

Ouderling John. W. Evertsen is aangesteld als president van het Rotterdamsche district.

Ouderling Harold R. Williams werd 29 Mei van Amsterdam naar Alkmaar overgeplaatst, om aldaar als gemeentepresident te arbeiden.

Ouderling Sterling K. Hixson, laatstelijk te Almelo werkzaam, is aangesteld als gemeentepresident te Arnhem.

Verplaatsingen

Ouderling Woodruff Miller is van de Alkmaarsche naar de Almelosche gemeente overgeplaatst.

Ouderling Dale R. Curtis is overgeplaatst van Amsterdam naar Alkmaar.

J.M.O.O.V.-Zendingsbestuur georganiseerd

Op 23 Juli 1934 werden Broeder Marinus van Gelderen van de Rotterdamsche gemeente en Broeder Jacob Greeff van de Amsterdamsche gemeente terzijde gezet als leden van het Zendingsbestuur der J.M.O.O.V. Deze broeders zullen als leden van genoemd bestuur werken onder de leiding van Ouderling Kenneth E. Knapp, Opziener der O.O.V. in Nederland.

RECTIFICATIE

In „De Ster” van 15 Juli is een fout geslopen. Boven een der platen staat: „Pioniers komen 24 Juli 1847 in *het* Zoutmeervallei aan.” Dit moet zijn: in **de** Zoutmeervallei aan.

INHOUD

Een boodschap aan de jeugd	225	Huisbezoek-onderwerp v. Aug.	235
Voor jonge oogen	230	Geestelijke leiding en werk-	
Onweerlegbaar bewijs	231	zaamheden	237
Van de redactie:		Genealogische klassen	239
Een boodschap van het Oude		Zendingsnieuws	240
Testament aan de herstellde		Rectificatie	240
Kerk	233		